

ὁ Δωριεύς Διασωρίνος παρακαλεῖ τὸν Μελάγχθωνα ἵνα ὑψώσῃ τὴν κραταιὰν φωνὴν τοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς Ἑλλάδος, ὁ δ' αὐτὸς Στρατιώτης προσενεγκὼν εἰς Φίλιππον τὸν Ε' ὠραῖον κώδικα τῶν Στρατηγικῶν τοῦ Αἰλιανοῦ τὸν ἱκετεύει ἵνα ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἐπιλέγων «ἐνθυμοῦ τὰς Ἀθήνας (μυῖσο Κερκωπίης)».

(Ἔπεται τὸ τέλος) K. ΣΑΘΑΣ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕΡ

(Μυθιστορία Γεωργίας Σάνδ.—Μετάφρασις Α. Β.)

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΗ'

Ἡ Κ. Καρολίνα ἐξεπλάγη, μὴ βλέπουσα ἐπα-νερχόμενον τὸν μαρκήσιον, καὶ ἀπεσύρθη ἐκ τῶν πρώτων, πειθομένη ὅτι δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ, πιστεύουσα ὅτι ταχέως ἤθελεν ἐκεῖνος γίνεαι πάλιν κύριος ἑαυτοῦ. Οὐδόλως ἐμάντευε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Κ. Δαρνλάδ εἶχε κατασκόπους ἐν τῷ χορῷ, κ' ἕνα ἰδίως μεταξὺ αὐτῶν, γραμματέα πρεσβείας, ὅστις ἤλιπιζε νὰ τὴν νυμφευθῆ, καὶ ὅστις τὴν ἐπαύριον εὐθὺς προΐαν τῇ ἀνήγγειλε τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῆς συντρόφου δεσποινίδος. Τὸ περιπαθὲς ἦθος τοῦ μαρκησίου δὲν εἶχε διαφύγει τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς κακεντρεχείας, ὁ δὲ νεαρὸς διπλωμάτης εἶχε μάλιστα ὀσφρανθῆ σπουδαῖον τινα διάλογον μεταξὺ τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μητρὸς του καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχώρησαν ὁμοῦ τῆς αἰθούσης.

Ἡ Λεοντία ἐφάνη ἀκροασθεῖσα τὴν ἀναφορὰν ταύτην μετὰ πλήρους ἀδιαφορίας. Διανοήθη ὅμως, ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ περὶ τὴν μεσηθρίαν ἐφάνη παρὰ τῇ μαρκησίᾳ, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο πρὸς αὐτὴν ἡ Καρολίνα.

— Μίαν στιγμὴν, ἀγαπητὴ μου φίλη, τῆς εἶπεν· ἄφησέ με νὰ εἰσέλθω πρώτη· εἶνε ὑπόθεσις κατεπίγουσα· πρόκειται περὶ βοηθείας πτωχῶν ἀνθρώπων, οἵτινες θέλουν νὰ μείνωσιν ἄγνωστοι.

Μόλις δὲ μείνασα μόνη μετὰ τῆς μαρκησίας, ἐζήτησε παρ' αὐτῆς συγγνώμην ὅτι ἐν ἡμέραις χαρῆς ἤρχετο νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ πτωχῶν.

— Τώρα τούναντίον εἶνε ἡμέρα τῶν πτωχῶν, ἀπήντησεν ἡ γενναία γυνή. Εἰπέτε μου. Μεγάλῃ χαρᾷ μου θὰ ἦνε νὰ δύναμαι τώρα νὰ κάμνω περισσότερον καλὸν παρ' ἄλλοτε.

Ἡ Λεοντία εἰχεν ἐξαιρετα παρσκευασμένην τὴν πρόφασιν αὐτῆς. Ἀφοῦ ἐξέθηκε τὴν αἴτησίν της κ' ἐνέγραψε τὴν μαρκησίαν εἰς τὸν κατάλογον

τῶν συνδρομῶν, προσεποιήθη ὅτι ἤθελε ν' ἀπέλυε ταχέως, ἵνα προκαλέσῃ τὴν μαρκησίαν νὰ τὴν κρατήσῃ. Περιττὸν δὲ νὰ μνημονεύσωμεν τῶν ἐπιτηδείων περιστροφῶν, δι' ὧν ἡ μοχθηρία της ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τὸ κύριον τῆς συνομιλίας ἀντικείμενον. Τὰς ἀτιμίας ταύτας τῆς καρδίας, κοινοτάτας δυστυχῶς, ἐνθυμοῦνται πάντες ὅσοι ἠσθάνθησαν τὰ σκληρὰ των ἀποτελέσματα, ὀλιγιστοὶ δὲ εἶνε δυστυχῶς οἱ λημονηθέντες ὑπὸ τῆς συκοφαντίας.

Ἔγεινε φυσικῶς λόγος περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ Γαετάνου καὶ τῶν προτερημάτων τῆς νεαρᾶς δουκίσσης.

— Τὸ καλλίτερον τῆς προτέρημα κατ' ἐμέ, εἶπεν ἡ Λεοντία, εἶνε ὅτι δὲν ζηλεύει κανένα, οὐδ' αὐτήν. . . Συγγνώμην! παρ' ὀλίγον μου ἔφευγε τὸ ὄνομα.

Ἐπανελάθε δὲ τρίς τὸ πρᾶγμα ἀρνούμενη πάντοτε νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ὅπερ ἤρχιζε ν' ἀνησυχῆ τὴν μαρκησίαν. Τέλος τῆς διεφυγε καὶ τὸ ὄνομα, ἦτο δὲ τὸ ὄνομα τῆς Καρολίνας.

Κ' ἔσπευσε μὲν νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ, λέγουσα ὅτι ὠλίστησεν ἡ γλῶσσα της. Ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἡ μαρκησία περιέστη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀκούσῃ αὐτὴν ἠρκιζομένην, ὅτι εἶχεν ἰδεῖ, ἰδίως ὄμμασιν, ἐν Σεβάλ, τὸν δούκα συνοδεύοντα περὶ τὰ χαράγματα τὴν Καρολίναν εἰς τὸ οἶκμά της, κρατοῦντα τὰς χεῖράς της διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ ὁμιλοῦντα πρὸς αὐτὴν μετὰ διαχύσεως ἐπὶ τρία ὅλα λεπτά, κάτω τῆς κλίμακος τῆς Ἀλώπεκος.

Μετὰ τοῦτο δὲ ἀπήτησεν ἐνόρκως παρὰ τῆς μαρκησίας — ἧς ἐγνώριζε πόσῃ σοβαρότητα εἶχον οἱ λόγοι — νὰ μὴ τὴν προδώσῃ, νὰ μὴ δημιουργήσῃ ἐχθροὺς εἰς αὐτήν, ἧτις οὐδέποτε εἶχεν ἐχθροὺς, λέγουσα ὅτι φοβερὰ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἐπιμονὴν ἐκείνην τῆς μαρκησίας, ἧτις ἠνάγκασεν αὐτὴν ν' ἀποκαλύψῃ ὅ,τι δὲν ἤθελεν, ὅτι καλλίτερα θὰ ἔκαμνε νὰ παρακούσῃ, ὅτι ἠγάπα ἀληθῶς τὴν Καρολίναν, ἀλλ' ὅτι τέλος πάντων, ἀφοῦ αὐτὴ εἶχεν ἐγγυηθῆ περὶ τῶν ἠθῶν της, τὸ καθήκον της ἦτο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ.

— Καλὲ δὲν εἶνε τίποτε! εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐντελῶς κυρία ἑαυτῆς, ὄλ' αὐτὰ εἶνε ἀσημαντα πρᾶγματα. Ἡμπορεῖ νὰ ἦτο φρονιμωτάτη καὶ νὰ ἐνέδωσεν εἰς τὸν ἀκαταμάχητον αὐτὸν δούκα. Εἶνε πολὺ ἐπιτήλειος αὐτός! Μὴ φοβήσθε τίποτε! Θὰ προσποιηθῶ ἐντελῆ ἄγνοιαν, καὶ θὰ ἐνεργήσω ἐν ἀνάγκῃ ὅπως πρέπει, χωρὶς νὰ φανῇ.

Ὅτε εἰσῆλθεν ἡ Καρολίνα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐζήρχετο ἡ Λεοντία, τῇ ἔτεινεν αὐτὴ εὐθύμως τὴν χεῖρα, λέγουσα ὅτι ἡ φήμη τῆς χθεσινῆς της ἐπιτυχίας εἶχε φθάσει καὶ εἰς τὰς ἀκοάς της, καὶ ὅτι τὴν συνέχαιρεν ἐγκαρδίως.

Ἡ Καρολίνα εὔρε τὴν μαρκησίαν τοσοῦτον ὠχρὰν, ὥστε ἀνησύχησεν, ὅτε δὲ τὴν ἠρώτησε τὸν λόγον, ἔλαβε ψυχροτάτην ἀπάντησιν.

— Εἶνε ἀπὸ τὴν κούρασιν αὐτῶν τῶν καθημερινῶν ἑορτῶν, τῇ εἶπε. Θὰ περάσῃ. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ μ' ἀναγνώσετε τὰς ἐπιστολάς μου.

Ἐνῶ ἡ Καρολίνα ἀνεγίνωσκεν, ἡ μαρκησία δὲν ἤκουεν. Ἐσυλλογίζετο τί νὰ εἰπῇ. Κατέστειλλεν ἐν τῇ καρδίᾳ της βαθυτάτην κατὰ τῆς κόρης ἐκείνης ἀγανάκτησιν καὶ σφοδροτάτην λύπην διὰ τὸ τραῦμα ὅπερ ἐμελλε νὰ ὑποστῇ ὁ μαρκησίος. Πρὸς τὸ μητρικὸν δὲ τοῦτο ἄλλος ἀνεμίγνυτο ἐν τούτοις ἡ ἀκουσία χαρὰ τῆς ἐξ εὐγενῶν κυρίας, ὅτι ἐλύετο τῆς δοθείσης πικρᾶς συναισέσεως, ἣν μετὰ φρίκης ἀνελογίζετο ἀπὸ δώδεκα ἤδη ὥρων.

Ὅτε τέλος ἀπεφάσισε, διέκοψεν ἀποτόμως τὴν ἀναγνώστριαν καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν ψυχρότατα:

— Ἀρκεῖ, δεσποινίς Σαιν-Ζενέ. Ἐχῶ νὰ σᾶς ἡμιλήσω περὶ σοβαρῶν πραγμάτων. Εἰς τῶν υἱῶν μου, περιττὸν νομίζω νὰ εἰπῶ ποῖος, ἐφάνη αἰσθανθεῖς πρὸς ὑμᾶς ἐσχάτως αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνεθαρρύνετε, ὑποθέτω;

Ἡ Καρολίνα κατέστη ὠχροτέρα τῆς μαρκησίας. Ἄλλ' ἀτάραχον ἔχουσα τὴν συνείδησιν, ἀπήντησεν ἀδιστακτικῶς:

— Ἀγνοῶ τί μὲ λέγετε, κυρία. Κανεῖς τῶν υἱῶν σας δὲν μοῦ ἐξέφρασε ποτέ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ μὲ φοβίση σπουδαίως.

Ἡ μαρκησία ὑπέλαβε τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἀναίσχυντον ψευδός. Ἠκόντισε πρὸς τὴν ταλαίπωρον κόρην βλέμμα περιφρονήσεως, καὶ ὑπέλαβεν:

— Δὲν σᾶς ἡμιλῶ περὶ τοῦ δουκός. Περὶ αὐτοῦ εἶνε περιττὴ πᾶσα ἀπολογία σας.

— Οὔτε κατ' αὐτοῦ ἔχω παράπονον οὔτε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα.

— Τὸ πιστεύω! εἶπεν ἡ μαρκησία κ' ἐμειδίσατε μετὰ φοβερᾶς περιφρονήσεως. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ εἶχα μεγάλα παράπονα, ἂν εἶχετε τὴν ἀξίωσιν...

Ἡ Καρολίνα διέκοψε τὴν μαρκησίαν μεθ' ὀρμῆς, ἣν δὲν κατῴρθωσε νὰ καταστείλῃ:

— Καμμίαν ἀξίωσιν δὲν εἶχα ποτέ μου, ἀνεφώνησε, καὶ κανεῖς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ἡμιλῇ ὡς ἂν ἤμην ἔνοχος ἢ καὶ ἀπλῶς κἂν γελοία!.. Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, προσέθηκε βλέπουσα τὴν μαρκησίαν περίτρομον ἐν τῆς παραφορᾶς της. Σᾶς διέκοψα, .. σᾶς ἀπήντησα κατὰ τρόπον ἀπρεπῆ!.. Μὲ συγχωρεῖτε. Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς εἶμαι ἀφωσιωμένη μέχρι θυσίας τῆς ζωῆς μου. Δι' αὐτὸ μία μόνη ἀπλήτῃ σας ὑποψία μὲ πειράζει τόσον, ὥστε μοῦ ταραττεῖ τὸν νοῦν... Ἄλλ' ὀφείλω νὰ κρατηθῶ.. καὶ θὰ κρατηθῶ!.. Βλέπω ὅτι ὑπάρχει παρενόησις τις μεταξὺ μας. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξηγηθῆτε... ἢ νὰ μ' ἀνακρίνετε. Θ' ἀπαντήσω μ' ὅσπην ἀταραξίαν μοῦ εἶνε δυνατόν.

— Ἀγαπητῆ μου Καρολίνα, εἶπεν ἡ μαρκησία πραινθεῖσα, δὲν σᾶς ἀνακρίνω, σᾶς εἰδοποιῶ ἀπλῶς. Δὲν ἔχω πρόθεσιν νὰ σᾶς εὔρω ἔνοχον οὔτε νὰ σᾶς λυπήσω δι' ἀνωφελῶν ἐρωτήσεων. Ἦσθε κυρία τῆς καρδίας σας...

— Ὅχι, κυρία, δὲν ἤμην...

— Ἔστω τότε σᾶς ἐξέφυγε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε! εἶπεν ἡ μαρκησία, ἀναλαμβάνουσα τὴν εἰρωνικὴν αὐτῆς περιφρόνησιν.

— Ὅχι, μυριάκις ὄχι! ὑπέλαβεν ἐντόμως ἡ Καρολίνα· δὲν ἠνόησον αὐτό. Γνωρίζουσα ὅτι μοῦ ἦτο ἀπηγορευμένον, ἐκ πολλῶν καθηκόντων ἐπίσης σοβαρῶν νὰ τὴν διαθέσω, δὲν τὴν ἔδωκα εἰς κανένα!

Ἡ μαρκησία ἐθεώρησε τὴν Καρολίαν μετ' ἐκπλήξεως.

— Τί ὠραία ψευδεταί! διενόηθη.

Εἶτα δ' ἐσκέφθη, ὅτι, καθόσον ἀπέβλεπε τὸν δούκα, ἡ πτωχὴ ἐκείνη κόρη δὲν ἦτο ἠνγκασμένη νὰ ἐξομολογηθῇ, ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸν παροδικὴ της συμπάθεια δὲν ἔπρεπε κἂν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ ὑποσδήποτε δὲν περιήγαγεν ἐκείνον εἰς ἀμηχανίαν οὐδ' ἐγέννησε δικαιώματα δυναμένα νὰ ζημιώσωσι τὸν γάμον του.

Ἡ ἰδέα αὐτῆ, πρῶτον ἤδη ἐπερχομένη εἰς τὸν νοῦν τῆς μαρκησίας, μετέβαλεν αἰφνιδίως τὰς διαθέσεις αὐτῆς. Βλέπουσα δὲ, ὅτι ἡ σιωπὴ της κατελύπει τὴν Καρολίαν, ἥς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπλήρουσαν δάκρυα φλογερά, ἀνέλαβε τὴν πρὸς αὐτὴν φιλίαν της καὶ ἤσθάνθη νέαν, ἄλλου εἴδους, ὑπόληψιν πρὸς αὐτήν.

— Συγχωρήσατέ με, ἀγαπητῆ μου, τῇ εἶπε τείνουσα πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας. Σᾶς ἐπείραξα, .. ἐξέφρασθην κακῶς. Ὑπῆρξα ἴσως καὶ ἄδικος πρὸς στιγμὴν. Κατὰ βάθος σᾶς γνωρίζω καλλίτερα παρ' ὅσον ὑποθέτετε, καὶ ἐκτιμῶ πολὺ τὴν διαγωγὴν σας. Εἴσθε ἀφιλοκερδῆς, φρόνιμος, γενναία καὶ σώφρων. Ἄν σᾶς συνέβη... νὰ συγκινηθῆτε κἄπως περισσότερο παρ' ὅσον ἔπρεπε— χάριν τῆς εὐτυχίας σας—ἐκ τινῶν ἐπιμόνων περιποιήσεων, .. εἶνε οὐχ ἥττον βέβαιον ὅτι ὑπῆρξατε πάντοτε πρόθυμος νὰ θυσιασθῆτε ἐν ἀνάγκῃ, καὶ ὅτι καὶ πάλιν, ὑποθέτω, θὰ ἦσθε πρόθυμος νὰ τὸ κάμετε:

Ἡ Καρολίνα δὲν ἐνόει οὐδὲ ἠδύνατο νὰ νοήσῃ ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι περιεῖχον ὑπαινιγμοὺς περὶ τοῦ γάμου τοῦ Γαετάνου. Ἐνόμισεν ὅτι περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του μόνον ἐπρόκειτο. Ἐπειδὴ δὲ συνείδησιν εἶχεν, ὅτι ἔπραξε πάντοτε αὐστηρῶς τὸ καθήκον της, ἔκρινεν ὅτι ἡ μαρκησία δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀναδιφᾷ τὰ ἀλγεῖνά τῆς ψυχῆς της μυστήρια.

— Δὲν μοῦ ἐδόθη ποτέ ἀφορμὴ νὰ θυσιάσω τίποτε! ἀπήντησεν ὑπερηφάνως. Ἄν ἔχετε τίποτε νὰ μὲ διατάξετε, εἰπέτε το κυρία, καὶ μὴ υποθέσετε ὅτι θὰ ἦνε μέγα κατόρθωμα νὰ σᾶς ὑπακούσω.

—Θέλετε νὰ εἰπῆτε . . . λέγετε, φιλάττη μου, ὅτι δὲν συνεμερίσθητε ποτὲ τὰ πρὸς ὑμᾶς αἰσθήματα τοῦ μαρκησίου ;

— Δὲν τὰ ἔμαθον ποτέ !

— Δὲν τὰ ἔμαντεύσατε ;

— "Ὀχι, κυρία, καὶ δὲν τὰ πιστεύω. Τίς σᾶς εἶπε τὸ ἐναντίον ; "Ὀχι αὐτὸς βέβαια.

— Μὲ συγχωρεῖτε, αὐτὸς ἀκριβῶς. Βλέπετε πόσον ἐμπιστοσύνην σᾶς ἔχω ! Σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν . . . παραδιδόμην ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὴν μεγαλοψυχίαν σας. Ὁ υἱός μου σᾶς ἀγαπᾷ καὶ πιστεύει ὅτι δύνασθε νὰ τὸν ἀγαπήσετε.

— Ὁ Κ. μαρκησίου ἠπατήθη παραδόξως, ἀπῆντησεν ἡ Καρολίνα, πειραχθεῖσα ἐκ τῆς ὁμολογίας ἐκείνης, ἥτις οὕτω γινομένη ἦτο σχεδὸν προσβολή.

— Ἄ ! λέγετε τὴν ἀλήθειαν, τὸ βλέπω, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, ἀπατηθεῖσα ἐκ τῆς ὑπερφανείας τῆς δεσποινίδος Σαίν-Ζενέ· θέλουσα δὲ νὰ κερδήσῃ αὐτὴν ἐντελῶς διὰ τῆς φιλοτιμίας, τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον καὶ προσέθηκεν :

— Εὐχαριστῶ, κόρη μου ! Οἱ λόγοι σας μού ἔδωκαν νέαν ζωὴν ! Εἰσθε εἰλικρινῆς καὶ ἡ εὐγένεια τῆς καρδίας σας δὲν θέλει νὰ παίξῃ μὲ τὴν ἡσυχίαν τῆς ζωῆς μου, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς ὑποψίας μου. Δότε μου λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ εἰπῶ εἰς τὸν υἱόν μου τὸν Οὐρβανόν, ὅτι εἶδεν ὄνειρον, καὶ ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατος, ὅχι ἔνεκα τῆς ἰδικῆς μου ἀλλὰ τῆς ἰδικῆς σας θελήσεως.

Ὁ ἄφρων αὐτὸς λόγος ἐφώτισε τὴν Καρολίαν.

Κατενόησε τὴν θαυμασίαν ἀβρότητα, ἥτις εἶχε παρορμήσει τὸν μαρκησίον ν' ἀποταθῇ εἰς τὴν μητέρα του πρῶτον, πρὶν ἢ ἐκδηλώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ πάθος του. Δὲν κατεγράσθη ὁμως τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, διότι εἶδε πόσον ἡ μαρκησία ἀπέκρουε τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου των. Ἀπέδωκε τὴν αὐστηρότητα ταύτην εἰς τὴν φιλοδοξίαν της, ἣν ἐγνώριζε καὶ ἦν ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη προἰδεῖ. Οὐδ' ὑπόπτεισε κἄν ὅτι ἡ μαρκησία, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ἐνδύσει χωρὶς πολλῆς ἀντιστάσεως, ἀπέσυρε τὸν λόγον αὐτῆς μόνον διότι ἐπίστευεν εἰς κηλῖδα παραπτώματος.

— Κυρία Μαρκησία, ἀπῆντησε μετὰ τινος αὐστηρότητος, ἐννοῶ ὅτι σεῖς οὐδέποτε πρέπει νὰ φανῆτε πταίονσα ἀπέναντι τοῦ υἱοῦ σας· τὸ καὶ ἐμὲ δὲ οὐδεμίαν μομφὴν του ἔχω νὰ φοβηθῶ, ἀποποιουμένη τὴν τιμὴν τὴν ὅποιαν ἔμελλε νὰ μοῦ προσφέρῃ. Εἰπέτε του ἐπομένως ὅτι νομίζετε πρόπον νὰ τοῦ εἰπῆτε. Δὲν θὰ ἦμαι παρούσα διὰ νὰ σᾶς διαψεύσω.

— Πῶς ! Θέλετε νὰ μ' ἀφήσετε ; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία περιφρόδος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ δὲν προσεδόκα τόσο αἰφνίδιον, καίτοι ἐνδομύχως τὸ ἐπεθύμει. "Ὀχι, ὄχι ! ἀδύνατον ! Ὅλα κατεστρέφοντο τὰ πάντα . . . ὁ υἱός μου σᾶς ἀγαπᾷ μὲ πά-

θος . . . τοῦ ὁποίου δὲν φοβοῦμαι μὲν τὰς συνεπειάς εἰς τὸ μέλλον, ἀν μὲ βοηθήσετε νὰ τὰς πολεμήσω, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὁμως τὴν ζωηρότητα κατὰ τὴν πρώτην στιγμήν. Θὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ ἴσως . . . εἶνε εὐγλωττος, . . . θὰ κατανικήσῃ τὴν ἀντίστασίν σας, θὰ σᾶς φέρῃ ὀπίσω, καὶ θὰ ἤναγκάζομαι τότε νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι δὲν θέλω νὰ τοῦ εἰπῶ ποτέ !

— Δὲν θέλετε νὰ τοῦ εἰπῆτε ποτὲ ὄχι ! ὑπέλαβεν ἡ Καρολίνα, πλανωμένη πάντοτε καὶ οὐδὲν αἰσθανομένη ἀπειλοῦν αὐτὴν τὸ δῆθεν παράπτωμά της. Πρέπει νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ ἐγώ ; Ἔστω, θὰ τοῦ γράψω, καὶ τὴν ἐπιστολήν μου θὰ τοῦ τὴν δώσετε σεῖς.

— Ἄλλ' ἡ λύπη του . . . ἡ ὀργή του ἴσως . . . δὲν τὰς συλλογίζεσθε ;

— Ἀφήσατέ με νὰ φύγω, κυρία ! ἀπῆντησε ζωηρῶς ἡ Καρολίνα, ἣν ἡ ἰδέα τῆς λύπης αὐτῆς συνεκίνησε μέχρις ἐγκάτων. Δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ ὑποφέρω τόσο ! "Ὅταν μ' ἔστειλαν ἐδῶ, δὲν μοῦ εἶπαν κἄν ὅτι ἔχετε υἱούς. Ἀφήτε με νὰ φύγω χωρὶς ταραχὴν καὶ χωρὶς μομφήν. Δὲν θὰ ἰδῶ ποτὲ πλέον τὸν Κ. μαρκησίον Βιλλεμέρ, . . . αὐτὸ μόνον ἤμπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ. "Ἄν μ' ἀκολουθήσῃ . . .

— Μὴν ἀμφιβάλλετε ! Δι' ὄνομα θεοῦ, ὁμιλεῖτε σιγώτερα, . . . μὴ σᾶς ἀκούσῃ κανεὶς ! "Ἄν σᾶς ἀκολουθήσῃ, τί θὰ κάμετε ;

— Δὲν θὰ ἦνε δυνατὸν νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ κανόνισω τὰ περὶ τούτου κατὰ τὴν φρόνησίν μου. Μετὰ μίαν ὥραν, θὰ ἐπιστρέψω νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, κυρία μαρκησία.

Κ'

Ἡ Καρολίνα ἐξῆλθε τοσοῦτον ἀποφασιστικῶς καὶ ἀδιστακτικῶς, ὥστε ἡ κυρία Βιλλεμέρ δὲν ἐτόλμησε νὰ προσθέσῃ λέξιν, ἵνα τὴν κρατήσῃ. Ἡσθάνετο ὅτι ἦτο ἐξωργισμένη καὶ προσβεβλημένη, ἐμέμφθη δ' ἐαυτὴν ὅτι τοσοῦτον πολὺ τῆς ὑπέδειξεν ὅτι τὰ ἐγνώριζεν ὅλα, ἐνῶ ἡ ταλαίπωρος γρχία οὐδὲν ἐγνώριζεν, ἀφοῦ δὲν ἔβλεπε τὸν ἀληθῆ ἔρωτα τῆς Καρολίνας.

Τούναντιον μάλιστα προσεπάθησε νὰ πεισθῇ, ὅτι ἡ Καρολίνα ἠγάπα πάντοτε τὸν δοῦκα, ὅτι εἶχε θυσιασθῆ εἰς τὴν εὐτυχίαν του, καὶ ὅτι ἴσως, ὡς κόρη πρακτικῆ, εἶχεν ἀποδεχθῆ τοὺς ὄρους του καὶ προσεδόκα τὴν ἀνάκτησιν τῆς φιλίας του μετὰ τὴν πάροδον τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος. « Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, ἐσκέφθη ἡ μαρκησία, θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ἠδύνατο νὰ καταστραφῇ ἡ εὐτυχία τῶν νεονύμφων μου. Ἄλλ' ἐν τούτοις θὰ ἦτο πολὺ πρόωρος ἡ ἀπότομος αὐτῆ ἀναχώρησις της. Ὁ μαρκησίου θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν ! Ὅλα ἡσχάθη ὁμως ἐλπίζω, θὰ κάμῃ τὰ σχέδιά της, καὶ ὅταν ἔλθῃ νὰ μοῦ τὰ υποβάλῃ, θὰ τὴν πείσω νὰ δεχθῇ τὰ ἰδικὰ μου ».

Ἐπὶ μίαν ὥραν ἡ μαρκησία ἔκχευε τὰ σχέδια της.

Θὰ ἔβλεπε τὸν υἱὸν της τὸ ἑσπέρας, ὡς ἦτο συμπεφωνημένον, καὶ θὰ τῷ ἔλεγε ὅτι ἐξήτασε τὰς διαθέσεις τῆς Καρολίνας καὶ ὅτι τὴν εὔρε ψυχρὰν πρὸς αὐτόν. Θ' ἀπέφειγεν ὁμως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν ὀριστικὴν ἐξήγησιν. Θὰ ἐκέρδαινε οὕτω καιρὸν, καὶ θὰ κατέφερε τὴν Καρολίαν νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ αὐτὴ ἢ ἰδία, ἠπίως ὁμως καὶ φρονίμως. Ἐπίστευσε οὕτω, ὅτι ἦτο κυρία πλέον τῶν πραγμάτων, ὅτε παρατήρησεν ὅτι ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει καὶ ἡ Καρολίνα δὲν ἐφαίνετο. Τὴν ἐζήτησεν, ἔμαθε δὲ ὅτι εἶχεν ἐξέλθει ἐφ' ἀμάξης μ' ἓν μικρὸν δέμα, καὶ ὅτι ἀφῆκε δι' αὐτὴν τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν :

«Κυρία μαρκησία,

» Λαμβάνω τὴν λυπηρὰν εἴδησιν ὅτι ἐν τῶν τέκνων τῆς ἀδελφῆς μου ἀσθενεῖ βαρέως. Συγχωρήσατέ μου νὰ δράμω, χωρὶς νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἄδειαν. Ἐχετε κόσμον. Ἐπειτα γνωρίζω πόσον εἶθε καλὴ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ἀπουσίαν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν. Αὐριον τὸ ἑσπέρας θὰ ἐπιστρέψω. Δέχθητε τὴν ἔκφρασιν τοῦ τρυφεροῦ καὶ βαθεοῦ σεβασμοῦ μου.

Καρολίνα».

— Λαμπρά! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία μετὰ στιγμαίαν ἐκπληξιν. Ἐνεργεῖ κατὰ τὰς ιδέας μου. Κερδίζω τοιοῦτοτρόπως τὴν πρώτην ἑσπέραν, ἣτις εἶνε βεβαίως καὶ ἡ δυσκολωτέρα. Ὑποσχομένη ὅτι ἐπιστρέφει αὐριον, ἐμποδίζει τὸν υἱὸν μου νὰ τρέξῃ εἰς τὴν Ἐτάμπην. Αὐριον δὲ ἴτως θὰ εὔρη νέαν ἄλλην πρόφασιν διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μὴ γνωρίζω τί θὰ κάμῃ. Δὲν θὰ φοβούμαι τοιοῦτοτρόπως νὰ προδώσω εἰς τὸν μαρκησίον τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἑσπέρα ἐν τούτοις ἔφθασε τυχύτερον ἢ ὅσον ἐπεθύμει καὶ οἱ φόβοι της ἠῤῥῆσαν ὅτε εἶδε πλησιάζουσαν τὴν ὥραν τοῦ κοινου γεύματος. Ἄν ἡ Καρολίνα ἔφθειγεν ἀληθῶς ἀπωτέρω τῆς Ἐτάμπης, ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ καιρὸν ἢ μαρκησία. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπεράσισε νὰ ψευσθῇ.

Δὲν ὠμίλησεν εἰς τὸν υἱὸν της πρὶν ἢ καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ προσεπάθησε νὰ ἦνε πάντοτε ἐν μέσῳ κόσμου. Ἦτο μέγα, ἐπίσημον γεῦμα. Μὴ δυναμένη ὁμως νὰ ὑποστῇ τὸ ἐναγωνιον βλέμμα, ὅπερ προσήλου ἐπ' αὐτὴν ὁ υἱὸς της, εἶπε, πρὶν καθίσῃ, εἰς τὴν νεαρὰν δούκισσαν, οὕτως ὥστε ν' ἀκουσθῇ παρὰ τοῦ μαρκησίου :

— Ἡ δεσποινὶς Σκιν-Ζενὲ δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γεῦμα. Ἐχει εἰς τὸ μοναστήριον ἀσθενῆ μίαν μικρὰν της ἀνεψιάν, καὶ μοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τὴν ἰδῇ.

Εὐθύς μετὰ τὸ γεῦμα ὁ μαρκησίος, ὅστις ὑφίστατο μαρτύριον, προσεπάθησε νὰ ὠμίλῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπέφυγε καὶ πάλιν. Βλέπουσα ὁμως ὅτι ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ,

ἔνευσε εἰς αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ, καὶ τοῦ εἶπεν εἰς τὸ οὖς :

— Δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον, ἀλλ' εἰς τὴν Ἐτάμπην.

— Καὶ διατὶ πρὸ μικροῦ εἶπατε ἀλλέως ;

— Ἡπατώμην. Δὲν εἶχα ἀναγνώσει καλὰ τὴν ἐπιστολὴν της, τὴν ὁποίαν ἀπόψε μοῦ ἔδωκαν. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς μικρᾶς, ἀλλὰ περὶ ἄλλου παιδιοῦ. Αὐριον ὁμως τὸ πρῶν ἐπιστρέφει. Ἐλα ! δὲν εἶνε τίποτε ἐπίφοβον ! Πρόσεχε, υἱέ μου ! ἡ τεταραγμένη μορφή σου ἐκπλήττει ὅλον τὸν κόσμον. Εἶνε παντοῦ κακοὶ ἄνθρωποι. Φαντάσου νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ζηλοτυπεῖς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου ! Γνωρίζουν ὅτι κατ' ἀρχὰς περὶ σοῦ ἰδίως...

— Καλὲ ποῖος τὰ συλλογίζεται αὐτά, μητέρα ! Μοῦ κρύπτετε κᾶτι ! Ἡ Καρολίνα εἶνε ἀσθενής. Εἶν' ἐδῶ, εἶμαι βέβαιος ! Δότε μου τὴν ἄδειαν νὰ ἐρωτήσω ἐκ μέρους σας...

— Θέλεις λοιπὸν νὰ τὴν ἐκθέσῃς ; Δὲν εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον νὰ τὴν διαθέσῃς εὐνοικῶς...

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ ἀσθενής ;... Μητέρα, τῆς ὠμίλησες !...

— Ὅχι, δὲν τὴν εἶδα. Ἐφυγε σήμερον τὸ πρῶν...

— Πρὸ ὀλίγου ἐλέγατε, ὅτι ἡ ἐπιστολή της ἦτον αὐτῆς τῆς ἑσπέρας.

— Μοῦ τὴν ἔφεραν... πρὸ μικροῦ, δὲν εἰξεύρω πότε. Ἀλλ' αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις σου υἱέ μου με προσβάλλουν ! Κάμε μου τὴν χάριν, ἡσύχασε, ... μὰς βλέποιν !

Ἡ ταλαίπωρος μήτηρ δὲν ἤξευρε νὰ ψευσθῇ. Ὁ τρόμος καὶ τὸ ἄλγος τοῦ υἱοῦ της μετεδίδοντο εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς ψυχὴν, καὶ ἐπὶ μίαν ὄλην ὥραν ἀντέστη κατ' αὐτοῦ τοῦ θεάματος. Ὅσακις ἐκείνης ἐπλησίαζεν εἰς τὴν θύραν, τὸν παρηκολούθει περίφοβος διὰ τοῦ βλέμματος, νομίζουσα ὅτι ἀνεχώρει. Τὰ βλέμματα τῶν συννητάντων, καὶ ὁ μαρκησίου ἔμενε, δεσμευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐναγωνίου ἤθους τῆς μητρός του. Ἐπὶ τέλους δὲν ἀντέσχεν ἡ μαρκησία. Κατάκοπος ὑπὸ τῶν συγκινήσεων εἰκοσιτεσσάρων ὄλων ὡρῶν, ἐκ τῆς τύρβης τῶν ἑορτῶν ἅς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἠθέλησε νὰ ζωογονήσῃ διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς εὐθυμίας της, ἰδίως δ' ἐκ τῶν ἀγώνων οὖς κατέβαλεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ γεύματος, ἵνα φανῇ ἀτάραχος, μετέβη εἰς τὰ δώματά της, καὶ ἐλιποθύμησεν ἐκεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μαρκησίου, ὅστις τὴν εἶχε παρακολουθήσει.

Ὁ Οὐρβανὸς παρέσχεν εἰς αὐτὴν τρυφερωτάτην θεραπείαν, μεμφομένος ἑαυτὸν ὅτι τὴν ἐτάραξεν, ὀρκιζόμενος ὅτι αὐτὸς ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος, καὶ ὑποσχόμενος νὰ μὴ τὴν ἐρωτήσῃ πλέον πρὶν ἢ συνέλθῃ. Ἠγρόπνησε παρ' αὐτῆς ὄλην τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἐπαύριον, βλέπων τὴν μητέρα του ἀναλαβούσαν ἐντελῶς, ἀπετόλμησε δειλιάς

τινας ἐρωτήσεις. Ἐκείνη ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὸ γράμμα τῆς Καρολίνας, καὶ ὁ μαρκήσιος ἐνεκαρτέρησε περιμένων μέχρι τῆς ἐσπέρας. Τότε ἔφθασε νέα τῆς Καρολίνας ἐπιστολὴ ἐξ Ἐτάμπης, ἀγγέλλουσα ὅτι τὸ παιδίον ἦτο καλλίτερα, ἀλλ' ἔπασχε πάντοτε, καὶ ὅτι ἡ κ. Ἐδθέρ ἐπεθύμει νὰ κρατήσῃ ἀκόμη τὴν Καρολίαν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

Ὁ μαρκήσιος ὑπεσχέθη νέαν εἰκοσιτετράρων ὑπομονήν. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἀπατήσας τὴν μητέρα του καὶ προσποιηθεὶς ὅτι ἤθελε συνοδεῦσαι εἰς τὸ δάσος τὸν ἀδελφόν του καὶ τὴν νύμφην του, ἀνεχώρησεν εἰς Ἐτάμπην.

Ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι ἡ Καρολίνα εἶχεν ἔλθει πραγματικῶς, ἀλλ' εἶχε καὶ πάλιν ἀναχωρήσει εὐθύς εἰς Παρισίους, καὶ ὅτι τοιουτοτρόπως διεσταυρώθησαν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Εἰς τὸν μαρκήσιον ἐφάνη, ὅτι κατὰ τὴν ἀφίξίν του, ἦτις ἀληθῶς προσεδόκατο, ἔκρυψαν ἐν τῶν παιδίων κ' ἐπέβαλον σιωπὴν εἰς τὰ ἄλλα. Ἠρώτησε περὶ τῆς υἱείας τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς κ' ἐπεθύμησε νὰ τὸν ἰδῇ. Ἀλλ' ἡ Καμίλη ἀπήντησεν ὅτι ἐκοιμάτο, κ' ἐφοβείτο νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. Ὁ Κ Βιλλεμέρ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ καὶ ἀνεχώρησεν πάλιν εἰς Παρισίους, σπουδαίως ἀμφιβάλλων περὶ τῆς εὐκρινείας τῆς Κ. Ἐδθέρ καὶ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμήχανον ἦθός της.

Ἐδραμε πρὸς τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἡ Καρολίνα δὲν εἶχε φανῆ. Ἴσως ἦτο εἰς τὸ μοναστήριον. Μετέβη ἐκεῖ καὶ τὴν ἀνέμεινε παρὰ τὴν κιγκλιωτὴν θύραν, μετὰ μιᾶν δὲ ὥραν ἀπεφάσισε νὰ τὴν ζητήσῃ ἐκ μέρους τῆς κυρίας Βιλλεμέρ. Τῷ ἀπήντησαν ὅτι δὲν τὴν εἶχον ἰδεῖ πρὸ πέντε ἡμερῶν. Ἐπέστρεψε τότε πάλιν εἰς τὸ μέγαρον Ἐκιντράιγ, καὶ ἀνέμεινε τὴν ἐσπέραν, καταστέλλων τὴν ταραχὴν αὐτοῦ, διότι ἡ μήτηρ του ἔπασχεν ἔτι. Τέλος τὴν ἐπαύριον, μὴ ἀνέχων πλέον, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας της ὀλολύζων καὶ ἱκετεύων αὐτὴν νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν Καρολίαν, ἣν ἐνόμιζεν κρυπτομένην εἰς τὸ μοναστήριον κατὰ διαταγὴν της.

Ἡ κυρία Βιλλεμέρ δὲν ἤξευρε πλέον καὶ αὐτὴ τί νὰ ὑποθέσῃ, καὶ ἤρχιζε ν' ἀνησυχῇ ὡς ὁ υἱός της. Ἐν τούτοις ἡ Καρολίνα δὲν εἶχε λάθει μεθ' ἑαυτῆς ἢ μικρὸν δέμα ἐνδυμάτων. Χρήματα βεβαίως δὲν εἶχε, διότι ἔστειλε κατ' ὀλίγον ὅ,τι ἐλάμβανεν εἰς τὴν οἰκογένειάν της. Εἶχε δὲ ἀφήσει τὰ κειμήλιά της, τὰ βιβλία της, καὶ δὲν ἠδύνατο ἐπομένως νὰ ἦνε μακρὰν.

Ἐνῷ ὁ μαρκήσιος ἐπέστρεψε καὶ πάλιν εἰς τὸ μοναστήριον φέρων ἐπιστολὴν τῆς μητρός του, ἦτις εὐκρινῶς, νικηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἄλλου του, προσεπάθει νὰ τοῦ ἀνεύρῃ τὴν Καρολίαν, αὐτὴν, κεκαλυμμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, κατήρχετο ταχυδρομικῆς ἀμάξης, ἐρχομένης ἀπὸ τὸ Βριεῦδ, καὶ φέρουσα μόνη τὸ δέμα της, κατη-

θύνετο, διὰ τῆς γραφικωτάτης λεωφόρου τῆς πόλεως τοῦ Πουὺ ἐν Βελαί, πρὸς τὸν σταθμὸν ἄλλης μικρᾶς δημοσίας ἀμάξης, ἣτις ἀνεχώρει τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ τὸ Ἴσενζῶ.

Οὐδεὶς εἶδε τὸ πρόσωπόν της οὐδ' ἐπρόσεξεν εἰς αὐτήν. Οὐδεμίαν πληροφορίαν ἐζήτει κ' ἐφαίνετο γνωρίζουσα κάλλιστα τὸν τόπον καὶ τὰς συνθηκὰς του.

Καὶ ὁμῶς πρώτῃν φορὰν τὸν ἐπεσκέπτετο Ἀλλὰ πλήρης θάρρους, ἐνεργείας καὶ φρονήσεως, εἶχεν ἀγοράσει, ἐξεληθούσα τῶν Παρισίων, ἓνα ὄδηγόν καὶ ἐν σχέδιον τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπάρχικας καὶ τῶν περιχώρων, ὅπερ ἐμελέτησε καθ' ὁδόν. Ἐπέβη λοιπὸν τῆς ἀμάξης τοῦ Ἴσενζῶ, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ὅτι θὰ κατέβαινεν εἰς Βρίβ, ἦτοι εἰς μίαν λεύγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Πουὺ. Φθάσα ἐκεῖ, ἀπέβη παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ Λεϊγηρος, καὶ ἠφανίσθη χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ παρ' οὐδενὸς τὸν δρόμον της. Ἦξευρεν ὅτι ἔπρεπε νὰ παρακολουθῆσθαι τὸν ποταμὸν μέχρι τῆς συμβολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Γάνην, εἶτα δὲ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν Κόκκινον βράχον, ἀκολουθοῦσα τὸν παραβέοντα χεῖμαρον καὶ προχωροῦσα ἐναντίον τοῦ βέυματός του μέχρι τοῦ πρώτου χωρίου. Δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀπατηθῇ. Εἶχεν οὕτω νὰ διατρέξῃ πεζῇ τριῶν περίπου λευγῶν δρόμον, ἔρημον, καὶ ἐν ὄρα μεσονυκτίου. Ἀλλ' ἡ ὁδὸς ἦτο ὁμαλή, καὶ ἡ σελήνη προέκυπτε φαεινὴ διὰ πυκνῶν λευκῶν νεφελῶν, ἃς δροσερὰ μαῖτις αὐρὰ ἐδίωκε πρὸς τὰ βᾶθη τοῦ ὀρίζοντος.

[Ἐπεται συνέχεια]

Τὰς ἡμέρας ταύτας ἐκδίδεται τὸ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων βραβευθὲν σύγγραμμα τοῦ κ. Δ. Βερναρδάκη «Περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐμπορίου». Ἐξ αὐτοῦ δημοσιεύομεν ἐνταῦθα λίαν ἐνδιαφέρον κεφάλαιον, τὸ περὶ τῆς διώρυγος τῆς Κορίνθου, εὐμενῶς ὑπὸ τοῦ συγγραφέως παραχωρηθὲν τῇ «Ἐστία».

Σ τ. Δ.

Ο ΙΣΘΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Ἡ ἀρχαία Κόρινθος, ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς αὐτῆς θέσεως, ἠννοήθη ἐκτάκτως ὑπὸ τῆς φύσεως, καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέχει σημαντικὴν θέσιν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ· ἡ ἐξαιρέτος αὐτῆς θέσις τὴν κατέστησεν ἀγορὰν, κέντρον τοῦ ἐμπορίου τοῦ τότε πεπολιτισμένου κόσμου. Ἡ βασιλεὺς αὐτῆ τοῦ ἐμπορίου καθημένη ἐπὶ δύο θαλασσῶν κατέστη ὄχι μόνον ἡ πλουσιωτάτη τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ καταστρεφόμενη καὶ πυρπολουμένη, ἀνεγεννᾶτο πάντοτε λαμπρὰ καὶ πλουσία.

Ἡ μεταξὺ Κρήτης καὶ τῶν μεσημβρινῶν ἀκτῶν τῆς Πελοποννήσου ληγουσῶν κυρίως εἰς ἀκρωτήρια ἐκτεινομένη θάλασσα, ἦτο καὶ εἰναι θεαλλῶδης καὶ ἄξενος δι' ὃ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον «Μαλέαν κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἰκάδε». Τὸ ἄξενον